

Největší, největší, největší,
největší trest pro mě, je někde být sám.
Nenávidím to, bojím se a přísahám.
Teď mi došly síly a pomalu ztrácím dech.
Nechci brouzdat uličkama, hledat sebe ve stínech.
Zas ty trapné slova, utrpení, nostalgie,
se slzama v očích tak proč pořád mlčíš.
Nostalgické vzpomínky teď je mi jich líto.
Sakra vzpomněl jsem si na minulé léto.
Nemusíš mi psát že se ti to nelíbí,
nenutím tě k ničemu vždyť jsme jenom lidi.
Tohle to je realita, nevěř magické hůlce.
Azurové nebe a jantarové slunce.
Černo-šedé ticho ti kazí radost z barev,
bere ti sílu hlasu tak neřvi jako lev.
Nepotřebuju ani slyšet že jsem rádoby hoper.
Já vím že jsem nic a ty jsi ve všem super.

Vidím tvůj stín a ty utíkáš s ním.
Všechno je to příběh kterému já už nevěřím.
Vidím tvoje ruce jak se chtějí dotknout mých,
slyším dětský smích, splním co ti vidím na očích.
Ničím tvoji teorii, píšu ti symfonii.
Plním svoji roli, připraven na cokoli.
Oddat se poezii, v světě v kterém žiju.
Abych zjistil, že stále pochybuju.

Miliony reklam a statisíce billboardů.
X-té řady seriálů, tuny pracích prášků.
Musím se tomu smát. Tak nechej vítr vát.
Protážený stín a já nechci jít s ním.
Pravdy čím dál míň (pravdy čím dál míň).
Osobnost není pevnost, proč se jí snažíš dobít?
Vždyť na dešti není zrovna dobrý pobyt.
Já sem šťastně zamilovaný, tak mě nechte být.